

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 ft — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részé-
ülető minden közlemény
int. zendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi fel

Seprűzzétek ki a gyalázatost!...

Pécs, 1896. október hó 27

(*) Soha kormányférfiak népet úgy még nem néztek le, mint a mi mostani talmi államférfiaink, akik közül, ha valamennyinek az eszét összeraknák, sem kerülne ki egy közepes kaliberű államférfiának szükséges spiritusz; és különös, hogy ezek a gógós és felfuvalkodott parvenük annyira paroláznak az óh néppel, ígérnek nekik hetet-havat s többnyire a markukban felejtenek egy-egy zöld- vagy kékhasu bankjegyet, mint bündiját annak, hogy megtagadva becsületes szándékaikat, szavazataikkal ezt a hitvány kormány-rendszert támogassák.

Valóságos bandák járnak be az országot és arcátlan cinizmussal szórják a senki pénzét, a melynek eredete a világon a legbűnösebb; mert hazaárulás céljaira adták össze hazaárulásra hajlandó hívságos bolondok, no meg azok a kedves külföldiek, különösen osztrák sógoraink, akik még tovább is szeretnének elősködni Magyarországon testén, amit csak úgy cselekedhetnek tovább háborítatlanul, ha Bánffy-féle kreaturák kereskednek a magyar bőrével.

Igen sok a tönkrejutott gentry nálunk, aki mind ur szeretne lenni ismét; azt hiszi magáról mindenik, hogy kizáró-

lagos politikusnak született. Ezek a nagy akarnokok és kis kapaszkodók, most rászabadítva a nemzet nyakára, melyet öröklött uri hányavetiséggel a legmélyebben megvetnek, a nagy magazinból ősi nevük devalvált értékéhez képest ellátva bankjegy csomókkal, oda állanak a tömeg elé kócot rágni, bukfcet hányni, az igazsággal labdázni, testüket, lelküket kiforgatni, — mindezt a kenyérért, a garasért, a nép kegyelmén alapuló hatalomért. Bizony erre alkalmasabb refraint aligha találhatnánk, mint a címül felvett mondatot: seprűzzétek ki a gyalázatost!

Bukott nagyságok, kis játékaikat eljátszott potentátok, egy sereg polgármester, szolgabíró és más fizetett hivatalnok — felsőbb ukázra — képviselő akar lenni. Körutját megteszi mindenik, velök együtt a bankjegyek, folyik a demoralizáció az egész vonalon s vigyorogva kínálják azt a bűnös pénzt, alkalmazzák a pressziót, kutyába se veszik az emberi jogokat, sőt még igen sokszor a semlegesítésért is nagy bankókkal fizetnek. Bizony jó lenne, ha valaki ilyenkor fülébe kiáltaná a lélek-kufárnak: seprűzzétek ki a gyalázatost!

Mindenre képes és hajlandó sréberék a nép józanságát, naivságát és békés temperamentumát is kihasználják a szegénységükön kívül. Ezt pénzzel győzik le, amazokat pedig egy kis zavar keltésével,

hogy az az általuk baromnak tekintett nép odaálljon alájuk piederstálnak s hangzatos frázisaikat, melyekkel frivol könnyelműséggel dobálóznak, készpénznek vegye. Preparálják a népakaratot költött hazugságokkal, ráfogásokkal, tekintet nélkül arra, hogy a politikai erkölcs hogyan vélekedik alkalmazásukról. Ezeknek erkölcsös minden, amit ők tesznek s erkölcstelen, amit a becsületben fölöttük jóval magasabb színvonalon állók cselekszenek. Becsület nélkül akarnak ezek becsületesek lenni, akik a mások becsületében bocskoros talpakkal gázolnak; — óh, miért nem akad egy bátor ember, aki elkiáltaná magát ilyen szemforgató megjelenésénél: seprűzzétek ki a gyalázatost!

Hisz a kannibálok is erkölcsösnek tartják az emberevést, miért ne lenne ezek előtt a rablóhadakra emlékeztető szolgáltek előtt minden eszköz erkölcsös?! Midőn mindenki szemeláttára korcsmákban, kávéházakban, uton-utfélen kínálják az arcpirító pénzt, melyet csak el kell fogadni, hogy az illető cinkostársává szegődjék ezeknek az istentelen, hazátlan, erkölcstelen léhűtőknek, midőn raffiniált gonoszszággal a csendőrszuronyokat döfik azokba a mellekbe, melyek utjukba állanak nemzetrontó szándékaiknak, s mégis vakmerő cinizmussal ezek és ilyenek vádolják az ellenléteket zavar keltésével; — nincs más

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Nehéz seb.

A csöpp száj a mit a rejtvegett szüzi szerelem fölnyitott, begyógyította egyszerre a Kádárék nyitott nehéz sebet.

Pedig már ott volt a fájdalmas seb a törvénytevés boncasztalán s kérte az öreg Kádár — a legbecsületesebb ember a mórai zugban — a bírót, hogy haraggal nyuljon hozzá, a mi azt a rossz sebet még jobban elmérgesítette volna bizonynyal.

Az a csöpp száj azonban, a mit szét nyitott a szüzi szerelem, éppen idején bele szólt a törvénybe, s a remegve megszólaló szerelem édes S ában annyi töméntelen balzsam volt, mint hajdan az Istenember gyógyiratos szavában, meggyógyult tőle ott mindjárt a Kádáréknak rossz sebe . . .

Ah, boldogtalan emberek: apa és fiu, az imént még gyűlölték egymást s az öreg ember irgalmatlan szigorral rázta az öklét s ezt mondta a fiának:

— Te rossz seb!

István az volt: rossz seb, mely a becsületes Kádáréknak — a szelid, könyes szemű, tiszta Kádárné asszonynak kivált — nagyon fájt régóta. Nem tudták meggyógyítani: a köny lepergett róla, a büntetés még reg volt neki.

Egészen veszendőnek indult a szép vonásu rossz fiu, éjszakázott, elkártyázta a virágos melényről az ezüstgombokat, a miket a gatyás nemes nagyapja hagyott rá, kiszedte a színes pohárból az anyja aranygyűrűit s muzsikaszót vett azokért és táncolt ingujjban, nyitott mellel hajnalig. Azután eszeveszette nekifeküdt éjjel a szendergő szülői hajlék ajtajának és verte mind a két kezével, hogy dugjanak ki neki a nyíláson pénzt, mert még meg se virradt.

Hallotta, hogy odabent valaki elfojtva zokog s könyörög.

— Ne bántsd, Mihály!

A „rossz seb” eleresztette a kilincset, mámoros feje lebukott, megfordult s nesztelenül elsompolygott.

Odabent pedig, mint egy leláncolt tigris, revolverrel a kezében tétlenül s nagyokat fujva állt s reszketett Kádár Mihály az asz szony előtt, a ki figyelve kifelé, megkönynyebbülve mondta:

— Lásd már elment.

Volt ilyen jelenet több: a gyöngye, el csigázott, könyes szemű asszony sokszor tehetetlenné tette az erős, haragjában kegyetlen embert, a ki rendesen elejtette a fegyvert, ha a másik kezében az asszony reszkető kezét érezte.

Látta a Kádárék nyitott rossz sebet az egész mórai zug s mivelhogy az emberek néha gyöngédek is tudnak lenni: nem beszéltek róla, nem bántották, sőt arról sem be-

szélnek, hogy tegnap éjjel egész tragédia volt bent a tiszta, fehér házban s az ablak virágai közül megrázó hangok szálltak ki.

— Kilövöm belőled azt a komisz lelkét, te fattyú!

— Hát tessék ide ni!

Az öreg kezében revolver reszketett, a gyereknél kés volt s közöttük volt szegény Kádárné az ő fegyverével: siró szemével.

Ezek a könyvek, mint vaspöröly ütések hullottak rá az apa és a rossz seb karjára...

A becsületes öreg Kádár már most nem takargatta tovább a rossz sebet, ünneplőbe öltözött, elment a bíróhoz, elvitte oda azt a „rossz sebet”, hogy a törvénynyel gyógyítsák, ha lehet, vigyék valami munkásházba, adjanak rá kényszerzubbonyt.

— Uram, az lesz a vége így is, úgy is, — szól erőteljesen a vádló apa — ha nem tudnak ezen a rossz seben segíteni, belehalnak mindnyájan, én is, ő is, meg aztán...

Elfolyt az öreg szemén egy pár most kiszökkennt köny azért a harmadikért, a kiről nem tudott beszélni.

A „rossz seb” visszataszítóan viselte magát, fölvetette a fejét, hullámos, fényes, fekete hajának néhány csigafodra lehullt a homlokára, élénk, sötét szemei a dac tüzeben égtek s elszántan ezt mondta:

— Bánom is én, tőlem papolhat!

A bíró ott volt: megintette, a mire kitört:

— Rossz az apám is!

mód, megadni a méltó feleletet eljárásukra, mint fülökbe zugni: seprűzzétek ki a gyalázatost!

A haza legjobbjai, akik tehetségüket, lelkiismeretüket, tudásukat, becsületüket viszik a harcba szeplőtlen zászlók alatt, kétségbeesetten, rémülettel nézik a pusztulást, a mit ezek a modernizált mamelukok cselekszenek végig. Kihal a népből a becsületérzés minden szikrája, ahol a mindent helyettesítő pénzzel nyergelik meg őket. Hisz ma már az a nézet az uralkodó széles hazában, hogy ki ad többet? Mikor még a fuvar- és napidíjon, a bündíjon kívül még azt is megfizetik abból a senki keze alatt, a miért egy-egy kormányparti zászlót kitűzni engednek, vagy a hallgatóságot a politikai bukás-hányásokért kizsárolt éljenekért még napcsámbe is fizetik, külön tarifa szerint a férfiakat, asszonyokat és gyermekeket: elszorul az igaz hazafi szíve, s resignál, mint Wekerle tette, s mint Eötvös, Apponyi fogják tenni, ha még tovább is tart e rablóhadak dúlása az országban. De megjön egyszer annak a lenézett népnek az esze, s fülébe ordítja annak a sok szavazatot kolduló dervisnek: seprűzzétek ki a gyalázatost!

Kéjes örömmel dörzsölgetik kezeiket palotáikban az intézők. Az istenadta nép pedig átszenvedi a nyakára küldött komédiás hadat, kimulatja magát öt esztendőre és választ. De hogyan? Beterelik birkanyjaként az agyonitatott óh népet, és a falu pennája, vagy bírja — persze nem ingyen — bediktálja szép sorjában a beragott polgártársak neveit a kormányparti jelöltre. Így jön aztán létre az a nagy többség, mely akár a Krisztus palástját is eladná, ha úgy akarja a kormány. Ilyen eszközök szerzik meg Bánffy báró örömet, aki tulnyomólag osztrák pénzzel veszi meg a lelkeket és hajítja be abba a táborba,

As öreg fanyar képet vágott a a bírónak felelt:

— Persze rossz vagyok, igaz, hogy ezt a rossz sebet felneveltem.

— A maga vére ez a rossz seb! — vágott vissza szilajjal István.

Így villongtak apa és fia gyűlölködve. A vad, nyers és nem engedő, mikor az öreg büntetést kért rá, mikor a vallomását mondta az irnok tolla alá: „Kívánom, hogy fiam gyilkossági merényletért törvény él...”

Idáig értek, mikor egy tiszta, szőke leány, a mórai sug tizenhat esztendő virága, kurta perkál ruháskában, kivágott cipellőben, feltűrt ujjú ingvállascskában, a miből kivirított hófehér, kővér nyaka, belépett, mintha valaki kívülről úgy lökte volna be: egy női kéz lökte be.

Tán a szegény Kádárné keze volt...

A kurtaruhás kis vendégtől, a kinek buzavirág szemé tétován nézdegélt körül, miközben félénken előre tipegett pihegve, eedtől az ingvállas virágasztól úgy megijedt István, hogy elfordult a fal felé s aláhullott keze reszketett, széles háta megrázkódott.

A lány pedig Bágyi Klárka volt, s odament mindjárt az öreg Kádár Mihályhoz, megfogta a kezét.

— Jöjjön haza, Mihály bácsi, ez nem szép. Hagyja abba. Az is meujen!

— Az „az is“ megtántorodott a falnak fordultan egy kevéssé.

Az öreg nem akart tágitani. A bíró fölemelkedett s intett, hogy csak engedjék beszélni azt a gyereket, a ki fogta görcsösen

a hová Heister, Karaffa, Kollonich, Bach és Schmerling behajtani, dacára minden erőszaknak, nem tudták.

Holnap lesz a döntő nap Magyarországon, midőn legtöbb helyen urna elé bocsátják a népet. Szemtanui lehetünk majd a sok kísértésnek, csábításnak és sikernek, a melyet a kormány ágensei még ott a helyszínén is művelni fognak. Ha ezer torkunk volna, mind az ezerrel odakiáltanók ezeknek a politikai fogdmegeknek: seprűzzétek ki a gyalázatost!

* A „Pécsi Napló“ Erreth programjáról. Aidinger hivatalos lapja, a „Pécsi Napló“ Erreth János programbeszédéről elmélkedvén, azt veti szemére Errethnek, hogy nem engedett senkit sem annak szerkesztésébe befolytani s így az „hiventükörzi vissza az ő egyéniségét, politikai eszmekörét és képviselői kvalifikációját.“ Nos, ez lehet hiba az Aidinger partján, s azért tartották is szükségesnek Aidinger borzas eszméjének nyét nem úgy adni nyomtatás alá, amint azt jelöltük előszóval nekik bemutatva, hanem előbb kifésültették a „rendezendő“ főiskola egyik tanárával, de mi büszkék vagyunk rá, hogy a mi jelöltünk programbeszédé hiventükörzi vissza az ő egyéniségét, politikai eszmekörét és képviselői kvalifikációját, mert ezt egy képviselői programbeszéd elengedhetetlen kellékének tartjuk. Hogy a „Pécsi Napló“ cikkezze nincs tisztában az a politikai eszmekörrel, a melylyel Erreth a jövő országgyűlésen napirendre kerülő minden egyes kérdést megvilágított, az csak az ő baja; mi nem vagyunk olyan nehéz feladónak, előttünk teljesen világos a programban visszatükröződő eszmekör s éppen ezért egész lelkesedéssel sorakozunk jelöltünk zászlója alá. Ami pedig a „Pécsi Napló“-nak azt a véleményét illeti, hogy a függetlenségi és 48-as párt tagjai keresztül fognak látni a szitán, ebben teljesen igazat adunk neki, mert bizony átláttunk a szitán s azon át világosan látjuk, hogy a kormányparti újság, a kis

már most mind a két kezével az öreg kezét és busta:

— Ugyan már jöjjön, megbánja ha nem jön, várják is odakint, tudja, hogy ki. Mihály bácsi okosabb sokkal, tessék jönni.

A Bágyi Klárka egész forradalmat csinált a két ellenség szívében: az a rossz sebet meggyógyítva hajította le a fejét, az öreg ránézett s oda-ujtott hozzá:

— Nem bocsátok meg! — írja a jegyző ur — hadd vigyék!

Mint egy szentírás-tudó szoknya szentecské felelgetett vissza félig harva:

— Nem szabad beleavatkozni Mihály bácsinak a jó Isten dolgába.

S mikor ezt mondta, tekintetével az ajtó felé fordult, ezt fejezván ki tekintetével:

„Odakint van az a szent asszony, a ki engem erre föltanított“

Az öreg pedig lágyult s már nem volt annyi harag a hangjában:

— Nem bocsáthatok meg, mert megesküdtem.

Elébe szökött madárkönyű-éggel Bágyi Klári s fölnézett rá:

— No, hiszen majd leimádkozom én azt az átkot...

Önfeledten, szívéből szakadtan mondta ezt a lány és szemé ezt ragyogta: óh, de erre már nem tanított ki senki...

S a csöpp száj, a mit a rejtegetett szűzi szerelem fölnyitott, begyógyította egyszerre a Kádárné nyitott sebet.

István sirt és megcsókolta az apja kezét.

Békefi Antal.

hamis, egész komolyan vállalkozott a konkolyhintó szerepére s erősen reménykedik, hogy zárt sorainkat holmi fejtetőre állított okoskodással megbonthatja. A függetlenségi és 48-as párt tagjai eddig sem kértek tanácsot a kormányparti „Pécsi Napló“-tól s így most sem fognak felülteni ő mefisztóságának, mert bizony nagyon kilátszik ő kelmenél a lólab.

Legyen meggyőződve róla, hogy holnap egytől-egyig ott fog látni bennünket az urnánál!

* A belügyminiszter rendelete a választói igazolványokról. Dr. Jobst László és társai távirati kérelemmel fordultak a belügyminiszterhez, hogy a központi választmányok azt a határozatát, a mely a választói jog gyakorlatát az előre választandó választói igazolványoktól akarta függővé tenni, semmisítse meg. Erre tegnap leérkezett a belügyminiszter rendelete, a mely szerint a szavazati igazolvány hiánya miatt a névjegyzékben foglaltak közül senkitől sem tagadható meg a szavazás.

E tárgyban Pécs szab. kir. város igazoló választmánya ma délelőtt tartott ülésében a következő határozatban mosakodik:

„Ezen rendelet hiteles másolatban felolvasásos mihez tartás végett választási elnök urnak kiadatik.

Mely uttal ismételtén megjegyeztetik, hogy „igazolványok“ kivétele a rend biztosíthatása miatt okvetlenül szükséges, miután illetéktelen egyének a választói helyiségtől csak is eként tarthatók távol, s ezen kívül a szavazás kellő gyorsaság lefolyása csak is ekként biztosítható, miután az igazolványon az illető választó nevével kívül az illető város rész és azon szám, mely alatt az illető a választók névjegyzékébe felvéve van azonnal láthatós így a megjelent választót hosszadalmasan a névjegyzékben keresni nem kellend; s őt a választó biztosan csak is ebből tudja meg, hogy mely szavazatszedő küldöttség előtt jelentkezhet törvényes jogának gyakorlására meg.

Egyébként ezen eljárás nem újítás, az a régi állandó gyakorlatnak folyománya, — amint az különben minden városban alkalmaztatik, s legkevésbé sem célja ezen központi választmányok ez által a választói jog gyakorlatában valakit megakadályozni, miután a központi választmány eddig is szigorúan a törvény rendelkezéseit valóította meg, s a mint a kibocsátott hirdetményben is köztudomásra hozatott — intézkedés volt már első ízben is tette arra, hogy a jogosult egyén igazolványi jegy nélkül — a választói helyiségre szavazás végett okvetlenül be-bocsájtassék.“

Hirek.

Pécs, 1896. október hó 27.

Választási levelek.

XII.

És holnap reggel odamegy Pécs városa s egész Baranyamegye szavazó polgársága a választási urna elé.

Nevezetes nap lesz a holnap a magyar történelemben. E napon dönti el hazánk polgárságának tulnyomó része, nem a jövő öt év, de egész jövődjének sorsát, a szerint, a mint arra hivatott, vagy hivatatlan kezre bizza az ország sorsának intézését.

Nevezetes nap lesz a holnap!

A katonaság már készenlétben van s mert az ujoncok még nem értenek teljesen a fegyverforgatáshoz és talán meg is hátrahatnának a jogait követelő nép előtt, hát berendelték a tartalékosokat s azok ma ott állnak a szavazó polgárokkal szemben s ők maguk nem gyakorolhatják legszentebb polgári jogukat. Mert hiába tagadnák le a föl-

hivatalos részről, hogy ez nem így van. Tudja est a katonák közt az utolsó bundás is, hogy némely öreg baka cáfolni igyekezik is, az csak amolyan baka-virtus!

S nem kevésbé készenlétben van a csendőrség is.

De a legnagyobb készenlét mégis a hivatalos apparátust kinozsa. Nekik szegényeknek két hét óta nem volt már nyugtuk a szavatokért kilincselő jelölt és korteseitől s ma már felsőbb ordré szerint muszáj nekik szavazni menni, persze a kormányparti jelölt — mellett.

A bujtogatás az erőszak, a visszaélés szegődtek a korteskedés fentebbi hármassága mellé s így készülnek a holnapra.

Hát mi? Pécs és Baranyamegye független érzelmi választói egy szívvel lélekkel várják a holnapot, hogy diadalra juttassák jelöltjeik lobogóját.

És a holnapi napra találóan illik ez a választási poéma:

Az Ur ott fűnn a menyországban
Nyugodtan tölté a napot.
Olvasgatott a bibliában,
Közbe-közbe bóbisgatott.
Az angyalkák valószínűleg
Kevesen voltak odafent,
Mert (az égben is ritkaság ez!)
Tényleg nagyon nagy volt a csend.

Egyszerre — hallga! — zaj, nagy láрма,
Az isten megijed nagyon,
S ki szól egyik hű szolgájához:
„Mi a baj ott kűnn, angyalom?
Szent Péternek, hű sáfáromnak
Tán leragadtak szemei? . . .
Mi kár, hogy nem tarthatok rendőrt!
Hja, a budget nem engedi.“

Pár perc múlva beront az angyal,
Ugy szalad, úgy liheg szegény:
„Jó istenem! nem itt lármáznak,
Ott lenn, a piszkos sártekén.“
Az Ur előveszi a lorgnont,
Ablakot nyit s kitekint
S nagy rémülettel konstatálja,
Hogy ott választás van megint.

Ép folyt a láрма legjavában,
S a kapacitáló beszédet,
A uristen bámulva nézte:
Majd sok kortes szavazott.
S hallá, hogy egy derék nagy ember
Igért pénzü-egyet, csillagot,
És beszélt annyi sokféléről
S a földolgról hallgatott.

Bosszusan látta, hogy a mihez
Oly sokan nem is értenek,
Rábólintgatnak, „ugyvan“-oznak.
Ezrével szállnak éljenek;
Hogyan szorítják a sok balgát:
„Na most! Lelkesülj! Nem? Muszáj!“
Hogy mily sokan örülnek annak,
Ha van hordozható uszály.

Az uristen mérges lett végre,
Megharagudott szörnyűkép:
„Ah, a mit az ember faj művel,
Az már csakugyan szörnyűség.
Nem nézek többé le a földre,
Soha többé! hitemre, nem!“
— Óh, kérlek, kérlek, még az egyszer
Vond vissza szavad, istenem!

Uram! csak még ma nézz le hozzánk,
Felejtád a sok rosszat, mi ért,
Ma látsz igazán lelkesedni
A hitért s a szent elvekért.
Ma nem lesz pénzzel megfizetve
A gondolat s az érselem;
A polgár-jellem s eszme győz ma!
— Ma nézz le ránk én istenem!

S a magyarok istene le fog nézni holnap reánk. Diadalra veseti a zászlót, melyre Pécsert Erreth János nevét írják fel a függetlenség bajnokai s melyre a megyében az egész ellenség független érzelmi jelöltek nevét tette. Diadalra segíti az isten, de diadalra visszük mi magunk is!

A mai nappal pedig befejeződnek a választási levelek: holnap már tenni kell! Összetartás, lelkesedés, tántoríthatatlan ügybuzgalom veséreljen bennünket holnap és vezérelje diadalra a függetlenség lobogóját.

Viszontalálkozására a jövő képviselőválasztásokon!

Igric.

Napirend 1896. október 28-án.

Naptár: szerda október 28. — Róm. kath.: Simon és Judás. — Prot.: Simon, Judás, — Görögkel. (okt. 16.) Longin. — Zsidó: Marcheschwan 21. — Nap két 6 óra 23 perckor; nyugszik 4 óra 30 perckor — Hold két este 9 óra 20 perckor; nyugszik délután 4 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 7 Celsius fok meleg; légnyomás 749 — Kilátás: a központi meteorologiai intézet jelzése szerint száraz, enyhe idő várható. Képviselőválasztás kezdete reggel 8 órakor. Színház: Az ember tragédiája.

— (Uj ezredparancsnok.) A dán dárnokká előléptetett Iwinger Károly ezredes, a 44 ik gyalogezred parancsnoka helyére a király Stengl Alajos ezredes, kaposvári állomásparancsnokot nevezte ki ezredparancsnokká.

— (Uj vasut-terv.) A kereskedelmi miniszter előmunkálati engedélyt adott Eszék-től Kis Kőszegig és Herceg-Szöllőstől Karancs községen át Baranyavár-Monostorig vezetendő gőz esetleg villamos vasútra.

— (Ködös idő.) Ma reggel ködös, csipős időre ébredtünk. Máskor semmi különös se volna abban, hogy október végén esik a köd, mert ez annak a szezonja. Az idén azonban két okból is baj, hogy beállt a ködös idő: mert valószínűleg vége a kellemes, derült őszi napoknak s kezdetüket veszik a ködös ólomszínű, sötét napok — másfelül pedig nagyon rossz időjárás ez a korteskedésre. Nem azért, hogy az utazó kortesek kényelmét zavarja, hanem azért, mert a nép otthon tartózkodik s a kortesek tömegben találják meg őket, ekkor pedig igen sokba kerül a campagne, mert a nép a ködös idő unalmában inni akar. Szerencse, hogy elmulanak az izgatott napok s a holnapi választással vármegyénkben ismét elcsendesedik minden — beállnak a szürke napok, hosszú esték, ködös idők.

— (Méltóságos és nagyságos urak.) Magyarországon tudvalevőleg, a jogosultnál magasabb címezgetés igen divik. Dehát ez oly megszokott és ártatlan dolog, hogy senki se törődött vele eddig. Most azonban a főudvarmesterei hivatal megkereste a belügyi minisztert, hogy értesítse a törvényhatóságokat, miként a VI-ik dijosztálytól a VIII-ik dijosztályig, tehát a VI. és VII. dijosztályba sorozott hivatalnokok és rangviselők nem a „méltóságos,“ hanem csak a „nagyságos“ címet használhatják. Különösen ki van emelve a rendeletben, hogy a cs. és kir. kamarás méltóságos ur, az asztalnok azonban csak nagyságos. Állítólag e feltűnést keltő rendeletet azért kellett kibocsájtani, mert egy asztalnok magát méltóságos urnak ci-

metette, est a címet a gyöngébbektől követelte, miből hírlapi polémia is támadt, végül pedig kérdés intéztetett a főudvarmesterei hivatalhos. Tehát az asztalnok nincs jogosítva a méltóságos címet viselni, mi bizonnyára nagy gaudiumot fog okozni azok közt, kik az asztalnok urnak a méltóságos titulust sokallották s addig firtatták a dolgot, míg igazságuk kitudódott.

— (Dal a cipőről.) Ily cím alatt megirtuk egyik legutóbbi számunkban, hogy Reichstädter cipész üslétében miként lopott el egy ismeretlen fiatal ember egy pár cipőt. A cipő azonban „nagyon szorított“ — mint a századvégi leányokban éneklük — s a tolvaj lépre is került. Ekkor kitűnt róla az is, hogy Blum szabónál is követett ilyesfajta csíny, de vissont azt is megállapították róla, hogy megtévedt barányka. A kit a rossz társaság, meg a dorbécsolási vágy vitt a csínyek elkövetésére. S mert a károsultak kárát megtérítette, azok nem kívánták a megbüntetését s így a rossz utra tévelyedett ifju még megjavulhat s nem fog máskor anyagot szolgáltatni holmi ellopott cipőről szóló, prózába irt dalokhoz.

— (Elragadták a lovak.) Isgalmas jelenetek voltak tanu, mint barcsi tudósítónk írja, szombaton délben az utcán járókelők. Halász Miklós földműves, legény fia, kukoricát és tököt hordott hasa kocsin, miközben egy tök a kocsirol legurult és szerencsétlenségre a lovak lába alá esett. A lovak megijedtek ettől és eszeveszetten szaladni kezdtek, oly annyira, hogy a szálac legény nem tudta azokat megfékezni, hanem a sebes vágatás közben a kocsirol leesve, szerencsétlenségére lába a gyepőben megakadt és így vonszolták a szegényt a megvadult lovak a kövezeten, anélkül, hogy a száguldó állatok elé valaki odaállhatott volna. Nagyon természetes, hogy a kocsi terhe felére leapadt. A lovak gazdájuk kapujáig vonszolták áldozatukat, itt egyszerre megálltak. Az őszesereglett nép azonnal kissabadította a legényt szánalmas helyzetéből, a hancu igazi csudakép a fején történt borborsolásokon és az ijedségen kívül komolyabb baja nem történt.

— (Katonai felülvizsgálat.) Tegnap katonai felülvizsgálat volt a megyehásán. A felülvizsgáló bizottság, melyben Sey László és Csikó Alajos dandárnok elnököl, 39 felülvizsgálendő hadkötelest vett vizsgálat alá, de az anyag oly rossznak bizonyult, hogy alig mondták ki 3—4 emberre, hogy a katonai szolgálatra alkalmas.

— (Tüntetés a vincellériskola ellen.) Thillmann György, nyil-utcai lakos, bányász, úgy látsszik, a vasárnapi kormányparti cécón annyirra bekáfolt a bányatelepi Fingerhútnál, hogy még tegnap is lelkes és tüntető hangulatban volt. Ilyen hangulatban aztán, a mint este hazafelé ment, a vincellériskola előtt megszállta a virtus s mert iszonyuan feldühösödött azon a botránkozató állapoton, hogy a vincellériskolán nincs kint a polgármestert éltető lobogó, hát kapta magát s egy kis kormányparti tüntetést rendezett. Az utcáról köveket szedett s a kövekkel astán célba vette a vincellériskola ablakait és sorban bevverte azokat. A rakoncát-

lan embert azonban a szomszédok csakhamar lefűlelték s rendőrököt híván, átadták azoknak. A rendőrök aztán bevitték a részeg tüntetőt a kóterba, a hol az csakhamar megkeszte az igazak álmát aludni. Majd ha kialszssa a mánort, kérdőre vonják az éjjeli csendháborításért és a nyakába sóznak egy pár napi fogságot. Máskor aztán ovakodni fog az ablakbeveréstől — több mint bizonyos.

— **(Tolvaj fiu.)** Bernát János püspökbogádi lakos házába valami jómadár vasárnap délután az ablakon keresztül behatolt és ládájából 7 frt 39 kr. készpénzt ellopott. A károsult bejelentvén a lopást a csendőröknek, a nyomozás megindult a tolvaj után és azt még aznap ki is puhatolták Biró József, püspökbogádi lakos, tizennégy éves József fia személyében. A fiu a lopást beismerte s most ügye a törvényszék elé kerül.

— **(A regula ellen.)** A regula ellen vétett Schmidt Konrád, tolnamegyei gyönki illetőségű tartalékos katona, a ki a szabályszerű jelentkezést elmulasztotta. E miatt most aztán újból kell neki jelentkeznie a gyönki főszolgabíró előtt jövő hó 3-án, de mert ismeretlen helyen tartózkodik, nem idézhatték meg e határnapra, hanem e helyett megkeresték az ország rendőrkapitányságait, köztük a pécsit is, hogy az idézést adják tudtára Schmidtnek. A pécsi rendőrség azonban ennek nem tehet eleget, mert nevezett Pécsitt ismeretlen. Így hát egyéb helyeken keresik, s ha rátalálnak, most már nem fog véteni a regula ellen; ha pedig nem, ugyis miudegy.

— **(Kakas-harc.)** Két szomszédasszonyról szól az ének, a kik a mezőszélcában békés egyetértésben éltek már évek óta egymás mellett. Soha sem haragudtak egymásra, legfeljebb ha azért koccantak össze, hogy az aprójóság átjárt az egyikük kertjéből a másikéba és ott kigyomlált mindent, még azt is, a mit nem kellett volna. És napról-napra, szóról-szóra mindjobban megharagudtak egymásra s ma reggel mint halálos ellenségek álltak egymással szemben. Ugy történt a dolog, hogy egyikőjük megfogta a másik kakasát s kezében tartva a kakasát nem hagyta a gazdaságán s ezen aztán előre mentek, harcba kaptak. A kakasért vívó asszonynak segítségére ment az ura is s közös akarattal jól helybenhagyták a másikat. Ez amolyan véresen — mert a fejét be találták ütni egy kővel — rohant a rendőrségre és ott bepanaszolta a verekedő házaspárt. A rendőrség megindította a vizsgálatot a kakas harc ügyében s a való tényállás kiderítése után átteszi az ügyet további eljárás végett a járásbíróhoz.

— **(Megkergetett néppárti jelölt.)** A szentlőrinci kerület néppárti jelöltje, Darányi Ferenc pécsi ügyvéd, tegnap megpróbálkozni akart, hát ha a Jeszenszkyék főfészkében, a család lakóhelyén is tudna szép szóval egy pár szavazót fogni: odament egy pécsi fiakeren és beszélni kezdett a Jeszenszky-kastély előtt való térségen. Az a régi kipróbált elvűsűgű választó sereg azonban, meg körülállta, nem hagyta szóhoz jutni, hanem kassa-kapanyéllal üzöbe vették a néppárt leendő igazságügyminiszterét, a ki nagy szorultságában a közeli plebániára menekült.

Itt aztán az a megtiszteltetés érte, hogy a bőkezűségéről ismeretes plébános fölszámította neki azokat a költségeket, melyet az által szenvedett, hogy a nép ablakait egytől-egyig beverte.

— **(Szavazatok árfolyama.)** A magyar haza választó polgárainak szavazatát ha a tőzsdén hivatalos árfolyammal jegyeznék, olyan hausse irányzat fejlődött volna ki e héten a tőzsdén, melynek végét még a legszerencsésebb kezű spekuláns se merné előre megjósolni. Csak hogy a szavazat legalább nyilvánosan nem börcicikk, árfolyamát nem jegyzik máshová, mint a főkortések meg a jelölt urak gondosan elzárt bugyellárisába. Azért csak úgy eszményileg emelkedik a szavazat értéke és áll nagy becében az adócensus alapján álló választópolgár, mialatt az árfolyam élénk irányzat mellett napról-napra emelkedni fog, míg csak az urnák mellé nem lépnek a választók és el nem mondják a boldogító igent. Oh milyen kedves teremtsései is az istennek most ezek a tisztelt választók és mennyire nullák azok a polgártársak, akik elég meggondolatlanok voltak április tizenötödikéig ki nem fizetni a tavalyi porciójukat! Kedves barátok, elvű polgárok, drága honfitársak, most egyszerre mindazok, kik ötödfél esztendőn át csak úgy magukban politizáltak s akik felé most hatalmas és még hatalmasabb urak nyájas mosolya, előzékeny kalapemelése fordul. . . Még ötödfél éven át a kaszinói tarokkpartiba merülve, azt se tudta már, kik a választói. Mert hát a haza sorsa eldőlőfélben van. Ilyenkor pedig „a hazának szüksége van minden hű fiára“, mint ahogy a beszámoló és programbeszédekben legalább is nyolcszáz helyen elmondták e héten. A haza sorsát pedig a vidéki polgártárs fogja eldönteni szavazatával, melyet a legérdemesebbre szabad adnia. Am ki ez a legérdemesebb? Ma minden második kabátos ember meg van győződve, hogy kerületében egyedül ő az, aki fényre derítheti a hazát. Mennyi a jelölt! De mennyi! Szondi-roznak titokban, agítálnak nyíltan s buzgósággal és reményvel, nyíltan kifejezésre juttatott aspirációk megduplázása is. Mert az a nagy baj, hogy a tisztelt választó polgártárs csak egy emberre adja szavazatát és nagyon megrostálja a jelöltek, míg elhatározza magát, hogy ki legyen hát a vivát. Könyv nélkül ismeri már a jelölt urak szótárát is, a „helyi érdekek istápolása“, fémipariskola és államsegély igérete szinte egészen elkoptak már és nem szolgálnak létrafokul a parlamentig való emelkedéshez. A tisztelt polgártársak elfogadják a kézsorítást, visszaköszönik a szives és nyájas mosolylyal kísért adjon istent, de a szavazatukat már csak annak adják, a ki nem csak ígér, de csinál is jobb világot a mostaninál: a független, komoly hazafiakra.

— **(Kossoruk világa.)** Mikorra a fehér csillogó dér gyöngyszemei belepik a sárguló rét fonnyadt fűszálait s a finom, szürke köd megfekszik reggelenként a tarló végtelen tábláit, az ősz, a természet haldoklása közepette üli a keresztény-világ a legszomorubb, legfájóbb ünnepét, a holtak ünnepét, a minél csak a nagypéntek misztikus, szivszaggatóan fájdalmas, fekete ünnepségei

komorabbak. Az emlékezésnek, az elmulásra, a holtakra velő fájó emlékezésnek van szánva e komor ünnepnap, mikor minden évben egyszer a modern embernek is, szegénynek, gazdagnak, boldog és boldogtalannak átnyílik agyán a pusztulás, az elmulás sötét árnya s az üntestét sanyargató szent remete vigasztalan mondása tódul akartalan is ajkaira: minden mulandó a földi létben, de mind a nagy isten teremtményei közt a leggyarlóbb a bűnös ember. . . S a temető sirjait belepi az emlékező bűnös ember sok-sok virágos koszorúja, adassék meg az élőknek, a mi az élőké, a holtaknak, a mi holtaké. . . A kirakatok, a fényes boltok fekete szalagos koszorúkkal telve ilyenkor s a viaszgyertyát öntő mézeskalácsosnak most ven aratása. Nálunk mindig a tolongásig be szoktak népesedni azon a szomorú ünnepen a temető keskeny utjai s tán még inkább az idén, mikor gyászünnep is lesz a sirok között, egy korán jobb-világba tért színésznő gyászünnepét ülik meg társai. Halottak napján vonul ki a szintársulat Gyarmathiné Mészáros Konélia sirjához, hol előbb az énekkar gyászadalokat fog előadni, aztán leteszik a sirra a társulat koszorúját. A míg a fátyolos őszi napsugár sápadt fénye végig siklik a viaszgyertyák és pislogó mécsesek apró lágjain a sirok között, benn városokban tombol az élethalál harc csatazaja, a koszorukat elfeledik a tarka zászlók s a gyászmi sére hívó harang szavát elnyeli a kortések rekedt kiáltása. . .

— **(A katonai házassági óvadékok)** jelzalogolási becsülésénél követendő eljárás tekintetében az igazságügyminiszter legközelebb aként intézkedett, hogy az ily céiből kért bírói becsülés elrendelésére és foganatosítására az a járásbíróóság illetékes, melynek területén a megbecsülendő ingatlan fekszik. A becsülés két szakértő közbenjöttével teljesítendő, akiket a bíróság a felek kijelölésétől függetlenül, hivatalból nevez ki, s akik kötelesek mindama föltételeket, melyeken véleményük alapszik, valamint számításuk egyéb alapjait is tüzetesen előadni s különösen az adóról, hogy az adóról van szó, a javításukra s az esetleges üresen állásra is tekintettel voltak.

— **(A szüretelő Magyarország.)** Elmúlt bortermelő Magyarország őszi ünnepe: a szüret. A préházakban és szőlőkertekben már befejezték munkájukat a szőlős gazdák, a jövő esztendő bora forr a pincékben. Az aratás, a gyümölcszedés is kedves és szép napja a gazdának, de a szüret, mely a bort és benne az igazságot hozza meg, mégis a legkedélyösebb. A régi szüretnek ugyan már csak hire járja, azok az idők, mikor ősszel kincseire menő lét préseltek a szőlőtelkekben, eltűntek, mégis ha a bor és a szőlő elfogyott, megmarad a kedélyesség, a jókedv, mely a magyarországi szüretet mindenha jellemezte. És konstatáljuk egyszerűen, hogy ebbe nem vágta kését a filloxera. Régi szokás szerint Magyarország még ott is szüretet tartott, hol a préházak fala már bedőlt s a domboldalon burgonya tenyészett, mert szüretnek kell lennie, ha mindjárt a korcsmából hozzák a

bort és szatócától a szőlőt. Hát meg volt a szüret ennek dacára is, s javában puffogtak az ünnepet jelentő pisztolyok, legények kurjongatásától hangzott a domboldal, a nyarat bezáró vigalom tartotta édes izgatottságban Magyarországot. Ha nincs szüret, hát legalább az emlékünnepet tartották meg mindenfelé. Azért szőlőtermelő Magyarországon volt elég hely, ahol valódi bort termeltek s a nemes nedv ipara nem mindenütt szorul a szpiritusz, a fuxin és tannin közreműködésére, ha kevés volt, hát legalább megbecsülik! Igaz, hogy a vegyi szerekkel való küzdelemben csakhamar kifárad a bor szelleme, de a mikor viszont nem dicsekedhetik szüreti ünnepekkel s alig hiszszük, hogy volna oly termelő, a ki megszüretelését hangos pisztolylövésekkel merné a világ tudtára adni. Végre is — ez is valami.

— **(A pálinka hatása.)** Hogy a pálinka nemcsak részeggé teszi az embert, hanem néha olyan hatása is van, hogy úgy érzi magát az illető, a ki többet vett be belőle a kelletténél, — mintha agyonütötték volna: mutatja az az eset, mely tegnap este történt a pálya-utca végén s mely ismét akcióba léptette a már régen nem használt rendőrségi gyaloghíntőt. Ugyanis egy nap-számos asszony a pálya-utcában, a mint részegen bandukolt volna hazafelé, egyszerre csak összeesett és nagy jajgatások között kiabált segítségért. A kik fel akarták emelni, azokat nem engedte magához nyulni s folyton azt jajgatta, hogy ő — agyon van ütve;

minden csontja össze van törve s mozdulni sem bír. Végre is rendőrt kellett menni s hordágyra kellett fektetni a jajgató asszonyt s bevinni a kórházba. Ott aztán ápolás alá vették, de persze nem a sérülései miatt, mert ilyeneket nem lehetett rajta konstatálni. Mikor a pálinka végkép urrá lett rajta, az asszony elaludt s most is ott van még a kórházban, honnan ha kibocsájtják, a rendőrség majd figyelmeztetni fogja, hogy máskor ne kebelezzen be annyi pálinkát, a mitől azt hiszi, hogy agyonverték.

— **(Betörők garázdálkodása.)** Skala Vendel helybeli lakos panaszt tett ma a rendőrségnél, hogy vasárnap éjjel a Friebeisz dűlőben levő présházába ismeretlen tettesek betörték s azt kirabolták. A betörők a présház ablakát kifeszítvén, azon hatoltak be oda és mindent összeszedtek, a mi csak volt ott. Nagy mennyiségű élelmiszert és ruhaneműt vittek el s a gazda kára meglehetősen nagy. Skala Vendel szombaton még kint volt a szőlőben s a présház ajtaját távoztakor gondosan belakatolta. Az erős tölgyfaajtónak nem is mentek neki a betörők, hanem az ablakot törték be s annak szűk nyílásán egyikőjük bemászván, úgy adogatta ki társainak, a mit ott talált s így jól végzévén dolgukat, tovább álltak, a nélkül, hogy valaki észrevette volna őket. Skala Vendel tegnap délután kiment a szőlőbe s ekkor tudta meg, hogy a présházban betörők jártak. Ma reggel aztán sietett az esetet bejelenteni a rendőrségnél, hol jegyzőkönyvet vettek fel

az esetről s a nyomozást megindították az ismeretlen betörők kézrekerítése iránt.

— **(Az első napok.)** Naponként, úgy déli tizenkét óra tájban csak végesvégi vonul az utcákon a kassárnya felé egy-egy csomó katona. Erősen verik bakkancsaikat a kövesethez, a nyakukat megszegik, a mellüket kidomborítják s úgy lépkednek nagy déványosan, de szörnyű ügyetlenül. Előtűk, mellettűk, közöttűk, — van asután egypár, akiknek könnyű a járása s minden mozdulata tanubizonyosságot tesz arról, hogy a katonasorba nemcsak most csöppen. Ezek a könnyűjárású bakák a régi katonák, a többi nehézkes pedig ugynevezett bundások, kik október 5 én kerültek a városba s azóta serényen tanulják a katonai tudományok nehéz mesteriségét. Mégis már meglátásuk rajtuk, hogy közel háromhete vannak mundérban. De hát még öt hét hiányzik abhoz, hogy a generális ur előtt az egyik brifungot letegyék. Ekkor aztán levedlik róluk a „bundás” titulus s infanterista válik belőlük. De hát addig az öt hétig még sokszor nehéz szívvel várják, míg leborul az alkony a tájra s a kassárnya kongó falai közzé veri vissza őket a sötétség. Addig hát foly a munka erősen, azok részéről is, akik abriktoznak, meg azok részéről is, akiket abriktoznak.

Videki hátralekosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

S aztán, a mint Nemes Ferenc egy szó, egy hang nélkül megfordult s elment, megkapta Margit kezét s odvonta magával egy pamlagra.

— Nos, nos, szólj, mi történt? Hogyan jutott ennyire?

A leány a ki felindulását még most is alig volt képes leküzdölni, még mindig simította kezével homlokát.

— Magam sem tudom. Hogy nem láttam kegyedet benn a teremben sehol sem, valahogy utat vettem a vendégsereg közül s ide jöttem. Ő nyilván figyelt már; mert alig pihentem itt egy kissé, már itt volt mellettem. Ah, sohse hittem volna, hogy még most is hazudni tudjon, hogy még most is csalni akarjon!

Liána arcán e percben jelentős mosoly vonult át s egy gondolattól megkapatva szól:

— Te, mit gondolsz? Hátha most nem hazudik? Hátha igazán szeret?

S a mint Margit tágranyilt szemekkel néz reá, mintegy jelezve, hogy nem érti, a mit beszél, megfogja mindkét kezét és úgy folytatja:

— Nincs abban semmi lehetetlenség! Olyan szép, olyan hódító vagy, mint egy királynő. Szép és büszke, hideg és elszárazott. De éppen ezért vagy kívánatos is. Nos, hát nem lehetne az, hogy most igaz szerelemre lobbanjon irántad.

— Ah, ha úgy lenne . . . ?

— És ha úgy lenne?

— Es lenne a veszte!

Szól a leány és felkel, mert ég körülötte minden

— Szépen betanulta a mondókáját, gróf ur. Közöttünk vége mindennek. Én nem ismertem közelebbről; ön se engem. Idegenek voltunk, azok vagyunk és maradunk is egymásra nézve. Annak az aljas dolognak emléke pedig, remélem, jó titkos helyen van ott, a hol van. Ne feledje, hogy egy férfi gyávanak mondta akkor s ezt még megemlékszem a szívébe vágatja.

Büszkén, lenézően mondta e szavakat Liána és menni készült.

Sárváry Hermán félreállt előle s csak ennyit válaszolt.

— Jól van asszonyom. Esztelenségemért hűnhőd-nöm kell. Hát bűnhődöm. De ne feledje el, ha szüksége lesz valakire, hogy Sárváry Hermán gróf az örülésig imádjá önt.

Liána szinte undorodva sietett el előtte s mégis az utolsó szavak megütötték a fülét.

Ha szüksége lesz valakire? . . .

Hát ez az ember, mi haramia-módra akarta meglopni a becsületét, ismeri, tudja talán, hogy szükségét érzi valakinek? Szükségét érzi annak, a kit még nem ismert másképp, csak Lazarovits Demeterben, a vén Argyeleán Mitruban és Nemes Ferencben. — Szükségét érzi a férfinak. A ki astán férfi legyen, telve annak minden erényével s minden hibájával, ha kell; de férfi legyen.

A tánc, a zene csak zavartabbá teszi gondolatait, melyeknek nyugodt menetét a gróf oly váratlanul zavarta meg. Bár azt, hogy találkozni fog vele: várta. El volt készülve találkozásra, e beszédre, ezért mondta azt, a mit mondott.

— **(Bitang ló.)** A hegyháti szolgá-
liróság ma értesítette a rendőrkapitányságot,
hogy Kapos-Szekcső községben egy lovat
találtak bitangságban. A ló gazdája jelent-
keztek a kapos-szekcsői előjárásnál az
elvezett ló átvétele végett.

— **(A Duna titka.)** Pénteken korán
reggel a mohácsi városi csavargózónak
Jankovics nevű alkalmazottja egy már fel-
eszlásnak indult térfihullát fogott ki a Du-
nából. Ruhájának szebeiben 18 frt készpénzt
s egy ezüst órát találtak. A körülbelül 20—22
éves férfi mintegy 14 nap előtt fulhatott a
Dunába.

A színházi idény megnyitása alkalmá-
ból Párisból érkeztek a legújabb islésnek
megfelelő kiváló finom uri és női színházi
látcsövek, valamint egyéb optikai tárgyak,
u. m. hő és légnyommérők, aneroidok, szem-
üvegek és orrosíptetők stb., mely cikkek
igen olcsó gyári árak mellett **Schönwald**
Imre ókszergyárosnál, Pécsen, Király-
utczában kaphatók. — Minden e szakmába
vágó javítások igen mérsékelt áron leg-
gyorsabban eszközöltetnek.

Művészet, irodalom.

○ **Pillangó-csata.** Megint üres kongó
ház. És megint egy minden ízében sikerült
előadás. Hja, ez így megy mostanában s
majd csak a hideg napok beköszöntével
enged talán fel a közönség közönye és
fogják jobban látogatni Thália csarnokát, a

melyre most rossz napok járnak. Színészeink
nek azonban meg kell adni, hogy nem vess-
tik el a kedvüket és az üres ház dacára
tegnap esete is oly előadást produkáltak,
mely méltán beillett volna egy „theatre
paré” elé is. A germán szeni **Sudermann**
Herman eme legújabb és egyik legjobb
darabjában első helyen kell megemléltünk
Bognár Jánost, a ki az öreg **Winkelmann**
adta. **Bognár** a **Peterdi** szerepkörére szer-
ződtetett **Gyarmathy Gusztáv** helyett ját-
szotta el a szerepet, mert **Gyarmathyt** most
egyidőre visszatartja a szinpadtól a felesége
halála. Nos hát **Bognárnál** már sokszor
konstatáltuk, hogy jó, derék, ambiciózus és
sokoldalú színész, de **Winkelmannját** olyan
alakításban, olyan eredetien, a legkisebb
részletekig is kidolgozva és áttanulmányozva
mutatta be, hogy kitűnő kabinet-alakítása
akár a fővárosi szinpadokon is helyet foglal-
hatna. Vele osztottak a sikerben **Angyal**
Ilka (Elza) és **Füredi (Kessler)**. Ez utóbbi
az első felvonásban még ingadozott és egy-
hangú volt, de később belemelgedett és úgy
eltalálta a szerep alapnyomásait, hogy meg-
kell érte dicsérnünk. **Bodroghy Lina**
(Rózsika) egyikét mutatta be legszebb ala-
kításainak, sok naivitással és nagy drámai
erővel oldva meg feladatát. **Bihari** ritkán
találja el oly természetesen szerepe jellem-
vonásait, mint azt most tőle **Maxban** láttuk.
De a többi szereplőkről, **Benkő Jolánról**,
Polgárnéről, **Erdélyiről**, **Országh-**
ről és **Boda Ferencről** is csak jót mondhatunk

és befejezésül is csak sajnálnunk lehet, hogy
a kitűnő előadás üres nézőtér előtt
folyt le. (→)

TÁVIRATOK.

— **Kossuth testvére ide-**
haza. (A „Pécsi Figyelő” eredeti táv-
irata.) **Kossuth Lajos Tódor** ma, a közelgő
halottak napja alkalmából, Budapestre ér-
kezett és **Ferenc bátyjánál** szállott meg.
Együttal a kiállítást is megtekinti.

— **Szétrepert ágyúcső.** (A
„Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) **Havre-**
ban Loetzen főmérnök gyutacsot akart egy
ágyúcsőbe helyezni, ahol az időelött felrob-
bant s a főmérnököt szétszaggatta. Kivüle
még több tiszt és tüzér pusztult el.

— **A király a missió-kiál-**
litásban. (A „Pécsi Figyelő” eredeti
távirata.) Ő felsége ma déli egy óraker
meglátogatta a missió-kiállítást a nemzeti
muzeumban, ahol **Wekerle** fogadta és ka-
lauzolta.

— **Angol lapvélemény Bis-**
marck politikájáról. (A „Pécsi Fi-
gyelő” eredeti távirata.) A londoni „Times”
a következőket írja tegnapi kelettel: **A**
„Hamburger Nachrichten” leleplezései hosz-
szu ideig nyílt titkot képeztek és csak
most, **Bismarck** kategorikus vallomásai ál-
tal nyertek fontosságot. Ezek a leleplezé-
sek magukban foglalják azt a szemrehá-
nyást, hogy **Németország** politikája a

Számít erre is, hogy **Nemes Ferenc** is össze-
hozza a véletlen. S elgondolja, hogy annak se tudna
mondani mást, csak a mit grófnak mondott. Hanem
százszor oly nagy megvetéssel, ezerszer oly erős harag-
gal és engesztelhetetlen gyűlölettel.

Mert végre is a gróf és **Nemes Ferenc** közt van
egy kis különbség. Az egyik a szenvedélyei, vágy-
gyaf teit ember, a kit bizony — csak most emlékezik
— alig is vett észre. És a gróf választott olyan módot
melyen elérhetőnek vélte vak szenvedélyét; választotta
azt, melyet **Nemes Ferenc** megkínált neki. Elvakította
a szenvedély, férfihöz nem illő gyávaságra vetemedett
és azért mégis az az örülten szerető férfi maradt. **Ne-**
mes Ferenc ellenben megejtette a szívet, a lelkét, rab-
jává tette egészen és aztán eladta, oda akarta dobni
prédául annak az örült, elvakult embernek. S ezzel
összetörte a szívet; megcsalta a szerelmét és meggya-
lászta a bizalmát.

Ott jár közben valahol a melléktermek labirint-
jában, melyet mesterségesen rendeztek be hozzáértő
kezek sok-sok árnyas fülkévé, titokzatos homályu bün-
helyekké.

Az egyikben léptek zaja és elfojtott, erőszakkal
elnyomott heves szóváltás nesze fogadja. Félrehuzódik
és figyel.

— De **Margit**, édes, gondolja meg . . .

— Távozzék tőlem, távozzék tőgtön. Nem ismerem,
nem akarom ismerni, nyomorult!

— Hát akkor mért jött ide? Mit akar velem?

— Haha, vagy úgy? Hát talán attól félt, hogy
megboszulom magamat, hogy lerántom gyalázatosságá-

ról a leplet?! No ne féljen; nyugodt lehet. Nem fogom
tönkretenni oly szépen induló kariérijét.

— De lássa, látása megint elveszi eszemet. Hiszen
szébb, mint valaha. Szébb vagy mint akkor . . . Emlé-
kezel?

A hang, mely a szavakat, eította, szenvedélyes és
izgatott, a válasz rá azonban hideg és nyugodt volt.

— Ne szóljon hozzám így és távozzék, mert
különbben magának köszönje a mi történni fog.

— Nem! az nem lehet, hogy elfeledted volna
szerelmünket; hogy így akarj boszut állni azért, a mit
ellened vétettem gyerekésszel, de a mit most százszor
jóvá akarok tenni.

E pillanatban előlépett **Liána** és ott látta **Szabó**
Margit felé kitárt karokkal közeledni **Nemes Ferencet**.

— Bravó, uram. Hahaha, ezt bármely hős
szerelmezt megszégyenítő művészettel csinálta végig.
No, csak folytassa, folytassa!

Szabó Margit, a hogy meglátta **Liánát**, oda futott
hozzá és könyörögve terjesztette felé összekulcsolt
kezeit.

— Védjen meg, védjen meg ellenében, assz-
szonyom!

— Hogyan? Hát azt hiszed, hogy valami titkos
fegyverem van talán épen **Nemes Ferenc** ur ellen?
Vagy miért folyamodom hozzám védelemért?

Liána mosolyog, a mint e szavakat kiejti s végig
néz a tétovázva álló **Nemes Ferencen**.

— Jó uram, bizonyára elfelejtette, hogy a meny-
asszonya odabent epedve várja. Menjen és vidítsa
kissé fel.

Bismarck regime alatt hijján volt a becsületességnek. Az orosz—német paktum Bismarck kezei közt tört össze. III. Sándor cár arra a meggyőződésre jutott, hogy Bismarck tervei fenyegetik Európa békéjét s Bismarck iránti bizalmatlansága adott léte a francia—országi egyezménynek. A „Morning Post“ hiszi, hogy az Anglia iránti antipáthia, melyet Bismarck ültetett a németek lelkébe, mély gyökeret vert, a lap ennél fogva lehetségesnek tartja, hogy a német politika követni fogja a Bismarck-féle irányt és Németország készületet fog tenni arra, hogy Anglia ellen a francia—országi egyezményhez csatlakozzék.

NYILT-TÉR+)

T. forráskezelőség

Mohán.

Az Ágnes forrás használata következtében megszabadultam az emésztési zavaroktól, amennyiben az a túlságos gyomorsavképződést megakadályozza; és az egész szervezetre üdítőleg hat.

Apostol Ubald r. k. lelkész, M. Berény.

Legfinomabb

kárpáti jubturót

kis bödönökben 45—50 krig ajál:

NICK A. K. Pécs,

a bazár udvarban és király-utca 3. sz.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelőséget a szerk.

Laptulajdonos	Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV	PLEININGER FERENC
	TAIZS JÓZSEF
	kiadó.

1587. szám.
1896.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíró 1896. évi 26582. számú végzése következtében Dr. Toldi Béla ügyvéd által képviselt Weisz Jakab javára Molnár János ellen 400 frt s jár erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 455 frt 20 krra becsült butorok, felszerelések, tehén és lóból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbíró 30755 1896. számú végzése folytán 400 frt tőkekövetelés, ennek 1896. évi aug. hó 3. napjától járó 6%-os kamatai és eddig összesen 52 frt 70 krrban bírósággal megállapított költségek erejéig Pécssett, Rácsváros 7. sz. alatt leendő eszközzésére 1896. évi november hó 13. napjának d u 2 órája határidőül kintűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvényezikk 107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécssett, 1896. évi október hó 25. napján.

Engler Kálmán
kir. bir. végrehajtó.

HAMERLI J.

Keztyü-gyár, saját bőrgyár és festészet Pécssett,

Király-utca 5-ik szám „Hajó“ szálloda mellett.

Ajánlja az osztrák-magyar birodalomban elismert legjobb minőségű gyártmányait.

Női keztyük glade 2 csattal tamborirozva 1 frt — kr.

” ” ” 3 gombos ” ” 1 „ 10 „

Férfi ” ” 1 nyomó gomb ” ” 1 „ 10 „

valamint saját gyártmányu téli keztyűt, ugy minden e szakba vágó készítményeit, legfinomabb minőségű sárv és kötszereket

a legolcsóbb árak mellett.

119196

Pályázati Hirdetmény.

A nagyméltóságú m. kir. Belügyminiszter Urnak f. évi október hó 9-én 86.409. sz. a. kelt elhatározásával a **Kölked és Mohács** községekből álló mohácsi anyakönyvi kerületben évi **700 frt** tiszteletdíjjal jsvadalmazott

állami anyakönyvvezetői

állásra ezennel pályázatot hirdetek.

Fölvívom azokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy az 1894. évi XXXIII. t. cz. 8. §-ában megszabott minősítés igazolásával fölszerelt kérvényeiket **Baranyavármegye közigazgatási bizottságához** f. évi november hó 18-ik napjáig bezárólag okvetetlenül nyujtsák be.

Pécssett, 1896. évi október hó 24-én.

Kardos Kálmán

főispán,
a közig. bizottság elnöke.

Csak akkor valódi, ha a hímekről, papírok, sőt itt levő szalaggal (vörös és fekete nyomás sárga papíron) van elszárv.

Edig találatlan!

Maager Vilmos

felelős
valódi tisztított

MAAGER VILMOSTÓL

BÉCSBEN.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségénél fogva gyermekeknek is különösen ajánlatik és rendeltetik mindama eseteknél, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását el akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III/3. ker. Heumarkt 3, valamint az osztr.-magyar monarchia legtöbb gyógyszerárában.

Pécssett kapható: Sipőcz István, Zeiga László gyógyszerárában; Reeh Vilmos, Spitzer fia kereskedésében.

Főraktár és főteljesítés az osztrák-magyar monarchia részére:

MAAGER VILMOS, BÉCS,
III/3. Heumarkt 3.

Utazatok hatóságilag nyomoztatnak.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

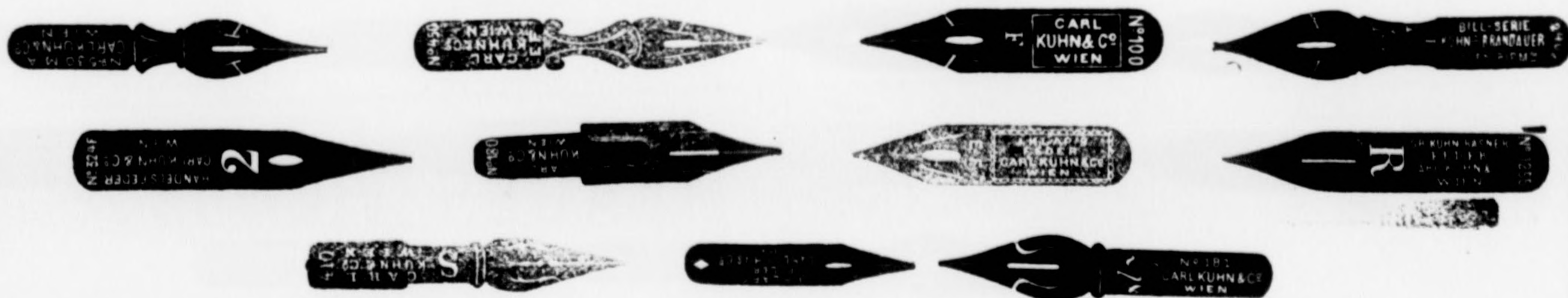
fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segélyével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

Kulm-féle **író-tollak** nagy választékban.

Különféle levélpapírok. (Röntgen-féle sugaraknak ellenálló, kerékpár-jelvényes stb.)

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.